

Publicerad 2014-11-01 11:32 av Peter Olausson

Till minne av poeten Jan Gauffin

Poeter kommer, poeter går, dikten består.

Igår sa jag hej då till en poet som var min vän. Jan Gauffin. Han blev 91 år och levde sitt liv bortanför parnasserna, som bonde i först Stockholms närhet, sedan under många år mitt i den värmländska skogen. Han var kraft, han var de starka händerna, han var slitet, han var den mörka sonora stämman, samma stämma som den Nils Ferlin ägde en gång i tiden. Jan umgicks med Ferlin och hans kamrater i Klarabohemernas krets och hade mycket att berätta om den tiden, när en såld dikt till tidningarna betydde ett skrovmål på lokal tillsammans med vännerna. Ferlin var en husgud i Jans hem, men än större i Jans värld var Harry Martinsson med sitt klockrike och sina oändliga aniararymder.

Jan blev med tiden en allt mer sparsmakad poet. Han skrev från 50-talet och fram till de senare åren, i omkring 60 år, men aldrig särskilt mycket och allt mer knappt: haikun blev hans främsta lyriska landskap, där han vandrade fri och fylld av lust. För fem år sedan hjälpte jag Jan att ge ut dikterna i samlingen "Talatta". Det blev hans liv i koncentrat, med texterna från 1953 och framåt som årsringar för hans egen växt som människa. Här finns stunderna vid havet och med fåglarna därute, här finns sådd och skörd, årstider som kommer och som går, här finns de ryska musikaliska mästarna och folkmusiken och en dansernas natt till melodin Suco Suco. Här finns kärleken, till livet och till kvinnan i så många former. Som i den korta dikten från 2001: "Mina händer/är genom årtionden/uppfostrade av störspett/och ploghandtag/ändå sa du/att du aldrig/blivit smekt så mjukt." Eller den här, från 1995: "När jag först läste, att man utan att resa/men med hjälp av cyber space/kunde älska i Paris/eller dansa tango i Argentina/tänkte jag att tekniken går framåt./Men så tänkte jag på mitt kärleksmöte/med skogsrået/och började tvivla."

Jan var mannen som tog en promenad trots att det var mycket att göra i trädgården, "ty trots min höga ålder/tror jag/på en morgondag", han var den som inte ångrade det han gjort "men mest/det jag inte gjort". Men mycket hann han med, som man och familjefar, som bonde och sällskapskavaljer och som poet. Hans dikt "Talatta", som givit namnet till samlingen av dikter om hans liv, vann också första priset i den tävling som förlaget EKO arrangerade 1993 och i Lyrikvännens jubileumstävling året därpå. Den var det också som var den naturliga texten i begravningsannonsen för Jan. Den är i sanning underbar och den lever vidare, som Jan själv i minnet hos oss som hade glädjen att gå en stund på jorden tillsammans med honom.

För den som är intresserad av Jans diktvärld har jag böckerna. Det är bara ni hör av er i så fall.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Olausson med Poeter.se id #35290 innehar upphovsrätten